

τάς δυνάμεις μεθ' ὅλης μου τῆς εἰλικρινείας; Διατί θὰ προσέβαλε δι' ὑδριστικού ἐπιθέτου ἐν ἔργον καθαρᾶς ποιήσεως, ἀναμιγνύουσα τὴν σεβασμιάν φωνήν της; μετὰ τῶν φλυαριῶν τῶν ἀνοήτων; Αὐτή, ητις ἔγει ὅλας τὰς ἀρετάς, θὰ ἐνοῖη, βεβαίως, κάλλιον παντὸς ἄλλου ὑπὸ ποίας πίστεως τὸ πνεῦμα μου ὑπεστηρίζῃ κατὰ τὸν πείσμονα ἀγώνα.

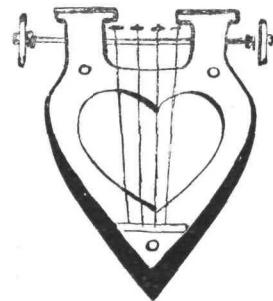
Ἄληθῶς, αὐτὸς τὸ δόπιον πράττων σήμερον διὰ τὴν πατρίδα μου δὲν εἴναι ἄλλο εἰ μὴ ἀπλῶς τὸ καθῆκος μου. Οἱ καιροὶ ἔλλαξαν. Τὸ ἔργον μας εἴναι πολὺ ἀπλούστερον, ἀλλὰ μόνον αὐτὸς δύναται ν' ἀνταποκριθῇ πρὸς τὴν ἀνάγκην τοῦ ὄνείρου, τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς δράσεως. Πρὸς καιροῦ ἡ Ἰταλικὴ φιλολογία ἔξηλθε τῆς ρώμαντικῆς καὶ πατριωτικῆς περιόδου, τῆς πλουσίας μὲν εἰς πνεῦμα γενναῖον, ἀλλὰ πτωχῆς εἰς μορφάς διαφρεῖς. Οἱ Τζιζικούμπετοι, οἱ Μοντανέλλοι, οἱ Μαρέγκο, οἱ Βόλλοι, οἱ Τζέττοι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ὄποιοι ἔζητον ἀπὸ τὴν ὑπέροχον δημιουργὴν τὴν χάριν τοῦ νὰ ἰδωσιν ἀναζωπύνεις ὡς ἐκ θαύματος δι' ὅλιγας στιγμὰς τὰ θρηγώδη τῶν φυντάζουσα, ἀπέθανον καὶ ἐλησμονήθησαν. Εἰς ἴσχυρὸν καὶ ἀγνὸν ποιητήν, τὸν Καριτοῦτον, ἐπεφυλάσσετο ἡ δόξα τοῦ νὰ κινήσῃ πόλεμον ἐναντίον ὅλων τῶν Φυεύδων καὶ σχολαστικῶν ἔργων, τὰ ὄποια δὲν ἐτίμων διόλου τὰ Ἰταλικὰ γράμματα. Καὶ αἰσθάνεται τις παντοῦ σήμερον εἰς τὴν νέαν Ἰταλίαν μίαν πνοὴν ἀνήσυχον πρὸς τὴν ἀναγέννησιν τὴν προκηρυχεῖσαν ύφ' ἐνὸς ἐκ τῶν εὐγλωττοτέων συγγραφέων σας. Ηὔχαριστοῦντο ὅλοτε εἰς τὸ θέατρον ἐκ κακῶν τινων μεταφράσεων, ἡ ἐκ μετρίων ἐπαρχιωτικῶν δραμάτων, γοργμάτων εἰς βάρβαρον κορακιστικὴν γλῶσσαν. "Ηδη χαίρετῶν ἐπὶ τῶν παλιῶν σανιδῶν, μεταξὺ δύο σκιαγραφημάτων, τὴν ἐνέου ἐμφάνισιν, τὴν ἀνέπιστον, τῆς Ποιήσεως. Κίνησίς τις σημαντικὴ παρήχθη εἰς τὴν νεολαίαν τοῦ πνεύματος καὶ εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Νέοι συγγραφεῖς ἀκολουθοῦσι μετὰ θέρμης τὴν γραψαχθεῖσαν ὥδον. 'Αναγνωρίζουν τὴν ἀναγκὴν Ἐθνικοῦ θεάτρου. Φιλονείκουν, παθαίνονται. Εἶδον πρὸς δίκιον δόλας τὰς τάξεις νὰ ἐνδιαφέρωνται περὶ τῆς ἐκβάσεως τραγῳδίας τινῶν καὶ νὰ λαμβάνωσι μέρος εἰς τὸν φιλολογικὸν πόλεμον μὲν τοιαύτην δρμῆν, ὅποια μέχρι σήμερον ἀνεπτύσσετο ἀπὸ γένεταικῶν κατὰ τοὺς ἐκλογικοὺς μόνον ὄγωνας. Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς πωλητὴς πυρείων εἰς τὰς δόδοις, ὁ ὄποιος νὰ μὴ ἔξεφραστε φωνερά τὴν γνώμην τοῦ περὶ τῆς Francesca da Rimini. Δύνανται νὰ μειδῶσιν. 'Ἐν μέσῳ τῆς δρματίας συζητήσεως δὲν διακρίνουσι πλέον τὰς γραμματὰς τοῦ ἔργου. Αὔριον ἵσως δυνηθῶσι: νὰ τὸ κρίνωσι κάλλιον. Αὔριον ἡ βραδύτερον ἀδιάφορον—ἀφοῦ τὸ ἔργον εἴναι διακρέει καὶ στερεόν. 'Αλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφισσίλια διτὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα ὑπάρχει τις. 'Ως καλλιτέχνις καὶ ὡς Ἰταλίς δὲν κάμων εἴμην τὸ καθῆκον μου πρὸς τὴν πατρίδα μου, ὑπηρετοῦσα μίαν ιδέαν γόνιμον. Οἱ φρόνιμοι ἀνθρώποι μὲν κατακρίνουν διότι ἔγκαττέλειψα τὸ πατριόν μου δραματολόγιον εἰς τὸ δόπιον ὄφειλω τὴν φήμην μου. Φρονοῦσιν διτὶ θὰ δύσυνάμην νὰ κεδίσω ἡσύχως πολλὰ χρήματα, ἀπολαύσουσα δόξαν εὔκολον, καὶ ἀποφέγγουσα τὰς ἐνοχλήσεις. 'Αποστρέφομαι τὸ νὰ ἥμαινι ὡς δυνατὴ ητις επιδεικνύει τὴν δεινότητά της. 'Αποστρέφομαι τὸ νὰ θέτω ὑπεράνω τοῦ ἔργου τὴν προσωπικήν μου ἐπιτυχίαν. Καὶ εἰς τὴν τέχνην μης αὐτὴν ἀκόμη παρατητεῖται ἔξελιξις τις... Χθές ἀκόμη Γάλλος συγγραφέας ἐν ἀνοικτῇ ἐπιστολῇ πρὸς τὴν θαυμασίαν 'Ρεζέν προσδιώριες τὴν ἔξελιξιν αὐτήν. 'Ο διερμηνευτὴς ἔργου τινὸς τέχνης δὲν πρέπει νὰ ἔχει σήμερον εἴμην συνεργάτης πιστός, προσεκτικός, καὶ διὰ νὰ ἔχει φρασθώμεν καλλίτερα, διαφανῆς ἐν τῇ ἀπλότητί του. Δὲν σκέπτεται οὐτος πλέον πῶς ν' ἀντικαταστήσῃ

τὸν ποιητήν, ἀλλ' εἰλικρινῆς προσπαθεῖ νὰ μεταδώσῃ εἰς τὸ κοινὸν τὴν ποιητικὴν δημιουργίαν, χωρὶς νὰ τὴν παραμορφώνῃ. Εἴπον τινές, συμφώνως πρὸς τὰς παλαιὰς ἴδεις, ὅτι εἰς τὸ νέον μου δραματολόγιον δὲν «διέπλασα» κανέν πρόσωπον. Αὐτὸς ἀληθῶς εἶναι δι' ἐμὲ ἔγκωμιον καὶ τὸ ἀξίωμα διὰ τὸν ζῆλον μου, διὰ τὴν ταπεινότητά μου καὶ τὴν ἀγνήν γχράν μου ἐνώπιον τῆς δυνάμεως τῆς ποιήσεως. "Αλλως τε οὐδεὶς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὰ πρόγυματα αὐτὰ τὴν Ψυχῆς καὶ τὴν νοημοσύνης καλλίτετον τῆς ἡρωικῆς καλλιτέγνιδος, ητις ὁ ομάλεται 'Άδειας 'Ριστόφη. Τῇ ἀπέδωκαν ἀνευλαβῶς παρατόνους λόγους, ἐνῷ ἡμεῖς δῆλοι τὴν φανταζούμεθα σιωπηλὴν καὶ ἀτάσχον ἐν τῇ ἀποθεώσει της, ως ὁρμῶσι εἰς τὰς σεβαστίας καὶ μεγαλοπρεπεῖς μορφάς. Νεοιστυνηματα.

Δέχθητε κτλ.

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΔΟΥΖΕ

Μετάφρασις Θεώνης Σ. Ηπαπᾶ.



ΜΟΥΣΙΚΗ

Τὰς ἀρίστας ἐντυπώσεις ἀπεκόμισαν οἱ παραστάντες κατὰ τὴν μουσικὴν ἀσκησιν τῶν μαθητριῶν τῆς μουσικῆς Σχολῆς τῆς κ. Λόττνερ. Αἱ δεσποινίδες Κέπετση καὶ Σμολένσκη ἔπαιξαν μὲν ἀρκετὴν τέγυνην καὶ αἰσθημα, ή μὲν τὸ Rondo brillant τοῦ Weber, ή δὲ μίαν étude τοῦ Liszt καὶ τὸ Finale τοῦ Schumann. 'Ο κ. Θεοφιλόπουλος ἐτραγούδισε τὴν Aria Una furtiva Lagrima τοῦ Donizetti, ἀν καὶ εἰς τὴν φωνὴν του ἡμούς βαρύτερον μέρος καὶ διχι τόσον λυρικόν. Αἱ δεσποινίδες Βοζίκη, Βενιζέλου, Γεννηματᾶ καὶ Βέμπερ ἔψυχλον μὲ πολλὴν ἀρμονίαν ἐν quartetto τοῦ κ. Del Frate, καθηγητοῦ ἐν τῇ σχολῇ, τὸ δόπιον δύναται νὰ δύομασθῃ «Χορὸς νυμφῶν». Μὲ πολλὴν ἀδρότητα ἔψυχλεν εἰς τὸ τέλος βοηθούμενόν ἀπὸ τὸν κ. Ούρουπαν ἡ δεσποινίδες Βοζίκη τὸ duetto τοῦ Ριγολέττου. Τὴν δ. Βοζίκη διέκρινε γλυκύτης, ἀλλὰ καὶ ἔλλειψις θάρρους. Εύρυ μέλλον ὑπόσχεται ὁ μικρὸς Ιωαννίδης, διτὶς ἐπὶ τοῦ βιολεντσέλου ἔπαιξε μίαν Nocturne τοῦ Grūtzmacher. 'Αλλὰ θοιαμδον ἀληθῶς ἡρατο ἡ δεσποινίδες Ιουλία Κροκίδα, ητις μὲ σπανίαν δύναμιν διηρμήνευσε τὴν θαυμασίαν δ'. ραψωδίαν τοῦ Λίστ. 'Η δεσπ. Κροκίδα κέκτηται ἔξαιρετικὰ πρόσοντα, τελειότητα, δὲ δύναται τις εἰπεῖν, ἔκτελέσεως, προκαλοῦσαν ρῆγος συγκινήσεως. Διὰ τὴν προχείρου ταύτης καὶ οίκογενειακῆς συναυλίας κατεδηλώθη πάσον ἀγλασόν καρπούς ἀπέφερεν ἡ σχολή, καίτοι ἀριθμεῖ δύο ἐτῶν μόνον βίον, δὲν ὑπεστηρίθη δὲ δοσον ἔδει παρὰ τῶν δύομεν. 'Η Σχολὴ τῆς κ. Λόττνερ θὰ δώσῃ προσεγκῶς συναυλίαν.

— Συνεστήθη ἀπὸ τῶν κ.κ. Μελᾶ καὶ Καμηλιέρη Μουσικὸς σύλλογος ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Προσθετογίου.

